58e jaargang. — No 102. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden Zaterdag, 23 December 1911.

Men schrijft in te Tongeren bij H. Collée, uitgever en eigenaar an dit blad.

DE POSTRIJDER verschijnt woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, eld of aankondigingen moeten franco dan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Twee maal per week, 4 fr. per jaar.
Een maal » 3 »
Een blad afzonderlijk 10 centie' '.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : 1 frank den drukregel.

Nieuwjaars Prijsraadsel
van den POSTRIJDER.

Een jongeling gaf aan een meisje : het hoofd van eenen kreeft, het midden van eene mug, en den staart van eene muis. Wat was dat?

De oplossingen zullen ons *voor dinsdag 23 Januari* moeten toekomen. De trekking zal publiek plaats hebben in ons verkoophuis, Groote Markt, 37 en 39, op Donderdag 25 Januari, om 10 ure. In ons nummer van *Zaterdag 29 Januari* zullen wij den uitslag mededeelen, alsook het maandelijks prijsraadsel voor de maand Februari.

BELANGRIJK BERICHT.

Al degenen die een abonnement voor het jaar 1912 aan ons blad nemen voor 15 Januari aanstaande, kunnen ook nog aan dezen prijskamp deelnemen.

LIJST DER PRIJZEN

aan de goede oplossing van ons nieuwjaarsprijsraadsel verbonden (*)

Eerste prijs: Eene prachtige zwartmarmeren schouwgarnituur, bestaande uit eene klok en twee vazen.

2 Ingelijste kunstgekleurde schilderijen : Koning Albert I en Koningin Elisabeth.
3 Schoon en goed remontoiruurwerk.
4 Koffieservies bestaande uit : koffiepot, melkpot, suikerpot en twaaf tassen met schoteltjes.
5 Beeld van St-Vincentius.
6 Blauwe coupe.
7 Schoon paar vazen.
8 Medaillon (Christusbeeld.)
9 Koperen petroollamp.
10 Zes nagerecht (dessert) telloren.
11 Boterpot.
12 Zwaan (bloemenvaas).
13 Kristalle Bierservies bestaande uit : caraf, glazen en plateau.
14 Ingeraamde Schilderij.
15 Suikerpot.
16 Christusbeeld.
17 Likeurkaraf.
18 Schoone blauwe vazen.
19 Prachtige witglazen coupe
20 Beeld van St-Rochus.
21 Witglazen petroollamp.
22 Sierlijke groene vazen.
23 Beeld van O.-L.-Vrouw.
24 Likeurkaraf.
25 Beeld van St Anna
26 Kistje van vijftig fijne sigaren.
27 Schilderij.
28 Bierservies.
29 Kistje van vijftig fijne cigaren.
30 Paar vazen.

(*) Slechts de abonnenten hebben recht tot het mee uitloten der prijzen.

De prijzen zijn in de Boekhandel Collée, Groote Markt, 37-39, aan de uitstalling ten toon gesteld.

Voor uw eigen voordeel.

Schrijft in op het katholiek volksgezind weekblad *DE POSTRIJDER der PROVINCIE LIMBURG*, 't grootste en voordeeligste blad van Limburg, verschijnende 's zaterdags in 8 groote bladzijden en 's woensdags in vier bladzijden.

Maandelijks worden er prijsraadsels uitgeschreven waaraan telkenmale **vier schoone prijzen** gehecht zijn.

Jaarlijks groot nieuwjaarsprijsraadsel waarbij **30 prachtige geschenken**. De *Postrijder* is het grootste en het best ingelichte blad van Limburg.

PRIJS :
Eenmaal per week, drie fr.
Tweemaal » vier fr.

Men schrijft in te Tongeren bij H. COLLÉE, uitgever en eigenaar van het blad.

Groote markt, 37-39, Tongeren

KERSTDAG
NA LIJDEN KOMT VERBLIJDEN.

Kerstdag ! Eene blijde welsprekende hoogdag die ons toont den Zoon Gods geboren uit een Onbevlekte Maagd, te Bethleeëm in eenen stal, in arme doeken gewonden, gelegd in eene kribbe, bezongen door een engelenkoor, aangebeden door eenige schaapsherders. De Moeder-Maagd Maria en de vrome voedstervader Jozef hadden geene plaats gevonden in de herbergen, en waren gevlucht naar deze rampzalige schuilplaats. De voorzegde Messias, de Scheppper van hemel en aarde lag op een beddeken van stroo, bibberende van koude, daar Hij onder de menschen was gekomen om hun van in zijne wieg, de nederigheid, de zelfverloochening, den geest van armoede, en lijdensliefde te prediken. Door de deur des lijdens deed Hij zijne intrede in deze wereld. Door de deur des lijdens zal Hij van deze wereld verscheiden. Aanschouwt Hem stervende op het kruis !

Is Hij, stervende, niet meer naakt dan in de kribbe, terwijl de soldaten met den dobbelsteen zijne kleederen verspelen ? Is het kruishout geen harder bed dan het stroo der kribbe ? Zweven niet dezelfde hemelgeesten om hunnen zieltogenden Schepper, die zongen boven den stal: « Glorie aan God in den hooge vrede op aarde aan de menschen van goeden wil ? » Staat ze niet aan den voet des kruises, de bedroefde Moeder die waakte bij de kribbe ? Verbeelden de edelmoedige heilige Vrouwen, de liefderlijke Joannes met de aanbiddende herders ? Is het geen slangenbroed gesproten uit hen die het Goddelijk Wicht poogden te vermoorden en het bloed der Onnoozele Kinderen vergoten, dat schokschouderende, fluitende en uitdagende, onder de oogen van den Goddelijken Gekruiste, zijnen haat botviert ? Telt, Christenen, de tranen zuchten, zweet- en bloeddroppels uws Verlossers, van zijne wieg tot zijn graf — en wij, zijne leerlingen en brooders, hunkeren naar wellusten, goud en glorie : wij huiveren om een stekenden doorn ; schieten op in gramschap om een hard woord ; beloeren gelijk struikroovers, eereplaatsen en fortuin, wreken en verheugen ons in de nederlaag der medekampers in den levensstrijd.

O ! gij allen die te lijden hebt — en wie werd het kruis gespaard ? — lijdt als Jesus, stilzwijgend, gelaten, grootmoedig, steunende op God, de oogen gericht op uwen gekruisten Verlosser.

Rijken, gij ondervond het, uwe overvloed is geen bolwerk tegen de beproeving. Wellicht treurt, zucht en lijdt gij meer in uwe prachtige vertrekken en feestzalen dan uwe huurders en pachters in hunne gemeene woningen. Geen beter afleiding voor uwe smarten, rijke lieden, dan de naastenliefde, de milddadigheid. Offert, als de Drie Koningen, uw goud aan Jesus, in den persoon der armen, en uw lijden zal verzacht worden, veranderen in vreugde.

En gij, arme menschen, bijzondere broeders van den lijdenden Jesus, maar verstootelingen der hardvochtige rijken, valsch beschuldigden, gelasterden, afkrabsel der samenleving, en, trots alles, 't Christen geloof totterdood getrouw gebleven, aanschouwt Jesus lijdende van de kribbe tot het graf, volg zijne bloedende voetstappen, en gij treedt waar hij intrad : in de gloriewoon waar geen rouw, tranen, geschrei, lijden gezien noch gehoord worden, omdat alle weedom is voorbijgevlogen ! Rijke en arme lijders, de harten omhoog !

Vroegtijdige Nieuwjaarswensch !

DE POSTRIJDER *aan trouwbare en trouwlustige lezers en lezeressen !*

Trouwen is niets !
Maar getrouwd zijn is wat anders !

Dikwijls hoort men van getrouwden zeggen dat zij zich gemakkelijker herinneren wanneer zij getwist hebben dan wanneer zij in 't huishouden de vrede heqben doen heerschen.

— De man kloeg steenen uit den grond en wierp natuurlijk al de schuld op zijne lieve wederhelft : Trien.

— Lieve kon hier passen in den figuurlijken zin, want om wille der waarheid moet het gezegd worden : Trien was juist geen zoete, zachte engel, maar scheen weleer eene kleine heks.

Trien beweerde en vertelde in 't gebuurte — en hier had ze wederom ongelijk en groot ongelijk — dat haar man en hij alleen de schuld was van al hunne miseriën, DAAR HIJ NAAR HAAR NIET WILDE LUISTEREN.

Wie er gelijk had ? wie zegt ons dat ?

Dit blijft, Jan en Trien beleefden weinig gelukkige dagen... DOOR HUN SCHULD.

∴

Ware Jan en Trien maar alleen ! maar hoeveel huisgezinnen zijn aan het hunne niet gelijk ?

Doorloopt eens de centenblaadjes en gij zult verschrikken bij 't lezen van zooveel echtscheidingen, twisten, moorden en andere dergelijke feiten die dagelijks den vrede van 't echtelijk leven storen.

Hun getal neemt maar immer toe.

En dan hoeveel huishoudens waar de misnoegdheid en de ontevredenheid voor de oogen van 't volk verborgen blijven, of ten minste tot geen buitensporigheid aanleiding geven, maar daarom niet minder zwaar op de schouders der gehuwden drukken.

∴

Wij zijn zeker dat al degenen die van zin zijn te trouwen in hun eigen zelven zeggen :

« Dit zal toch bij mij 't geval niet wezen. »

Zooveel te beter en geen geschikteren nieuwjaarswensch kunnen wij de trouwlustigen toesturen dan dat hun vooruitzicht moge verwezentlijkt worden en hunne hoop niet teleurgesteld.

We wenschen hun dat het hun beter ga.

Maar opgepast.

Van allen, die heden getrouwd zijn en ongelukkig, is er wel een, denkt ge, die getrouwd is om ongelukkig te zijn ?

En ze worden het nochtans.

Waarom ?

Omdat hun liefde niet rechtzinnig was, en niet verder reikte dan de eerste weken, dan de lente van 't huwelijksleven. Ha ! men is niet getrouwd voor eenige weken. Getrouwd blijft getrouwd :

Trouwen is houën
En trouwen wordt voor velen rouwen,
Omdat ze dat vergeten.

Dus opgepast en bij tijds uit d'oogen gezien ! En dan wanneer de lasten van 't huwelijk beginnen te wegen wanneer men elkanders gebreken moet verdragen en elkanders fouten vergeten, dan meer dan ooit moet de liefde haren troon opslaan in de harten van man en vrouw en de vrede en 't geluk in 't huishouden bewaren.

Naklank der Tongersche kiezingen.

Nu dat het kiesambras voorbij is, zou het ook wel tijd worden dat de Tongersche liberale gazeiten zich met iets anders bezig hielden dan met het eenwig en onbeduidend gekazel over eenen kiesstrijd die voorbij is. In Gods Heeren name, de kiezers hebben uitspraak gedaan, zij hebben de meerderheid aan de katholieken gegeven, wat zeg ik, deze bestaande meerderheid versterkt. Naast deze katholieke meerderheid bestaat er eene liberale minderheid die, laat het ons hopen, aan den voorspoed onzer stad zal medewerken.

Het is dezen zakentoestand die de liberale blandjes niet kunnen verkroppen : weken lang hebben zij te vergeefs gepoogd deze *nederlaag* als eene *overwinning* doen door te gaan. De Tongersche burger en werkman, zoo zeggen zij, is liberaal.

De kiezers van Tongeren zijn verstandig genoeg geweest om aan de Tongersche liberalen, die wereldhervormers, geene meerderheid in den Raad te geven. Dat zij zullen kunnen voorstellen wat « zij hadden willen uitvoeren », en daar is niet aan te twijfelen, de katholieke meerderheid zal hen met welwillendheid aanhooren en hun alle rechtmatige voldoening geven.

Wie weet, de aanwezigheid van zulke merkwaardige mannen op het stadhuis, kan een onverwacht goed voor gevolg hebben !

KAMER
der Volksvertegenwoordigers.

Zitting van Dinsdag 10 December.

Vragen van den heer SCHAETZEN :

1° De provincieraad van Limburg stemde in zijne laatstezitting bij algemeene stemmen den wensch tot het bekomen van stilstand des sneltreins n° 12; ter statie Eygenbilsen vertrekkende te Leuven om 19 u. 4 voor Maastricht.

Antwoord : De vraag werd onlangs onderzocht. Deze trein was belast met eenen gewichtigen internationalen dienst ; het was niet mogelijk hem te laten stilhouden in eene statie van minder belang.

2° Kan trein n° 576, die slechts 's Maandags uit Landen naar Luik rijdt, niet geregeld loopen ?

Deze verbetering zou talrijke werklieden van Sint-Truiden en omstreken toelaten trein n° 872, die uit Sint-Truiden te 5 ure 55 vertrekt, te nemen en tijdig te Luik op hun werk aan te komen.

Antwoord : De zaak wordt onderzocht.

BINNENLAND.

LUIK. — Het parket is een onderzoek gaan doen naar de oorzaak van den dood van een Italiaanschen fabriekwerker, welke in geheimzinnige omstandigheden gestorven is. Een schedelbreuk zou namelijk den dood veroorzaakt hebben.

BRUSSEL — Een bejaard man, die onder het rijden van den tram sprong op de Rogierplaats, werd een eind verre meegesleept en zoo zeer gewond, dat hij korts nadien in 't St-Jansgasthuis stierf. Men weet niet wie hij is.

— Op eene kamer der eerste verdieping van het huis Schijfstraat, n° 25, te Schaarbeek, had dinsdag avond, eene ontploffing plaats. In dit vertrek, ingericht tot werkzaal voor het vleknzuiveren was M. Delcroix, zoon, bezig met een paar handschoenen te wasschen. Op eene tafel, nevens hem, had hij een bokaal gezet, inhoudende vier liters naphta. Een gasbek brandde in de kamer. Het verdampen der naphta had de ontploffing voor gevolg. Zoon Delcroix werd zeer erg verbrand aan de handen. Al de ruiten der vensters vlogen aan stukken en een begin van brand ontstond, dat door de pompiers bemeesterd werd.

AUDENAARDE. — Maandag avond, om 5 u. had M. Constant Van Sper, oud-burgemeester, te Velzike, eenen vriend, M. Martinus D'Hayer ontboden, om met hem eene zekere kommissie af te leggen, op de wijk Kershoven. In 't terugkeeren, rond 6 uur, werden zij onverwachts aangevallen door twee gekende kerels. Een hunner vroeg wie zij waren, waarop D'Hayer antwoordde. Daarop sprong de aanrander op D'Hayer toe, gaf hem eenen slag op het voorhoofd en bracht hem vervolgens eene messteek toe in de linkerzijde. Het mes ging dwars door zijne kleederen en schampte af op eene ribbe. De heer Van Sper kon den brutalen kerel ontvluchten. De gendarmen hebben een streng onderzoek ingesteld. De reden dezer brutale aanranding is niet gekend.

NINOVE. — Eene bende dieven maakte sedert verscheidene maanden de omtrek onveilig. Een tiental mannen werden verdacht en van die tien zijn er, na ieverige nasporingen, reeds drie of vier aangehouden. Allen werden reeds meer dan twintig keeren veroordeeld.

RONSSE — Dinsdag morgend. rond 3 1/2 u. ontstond brand op het kasteel Triponchau, en gelegen aan den voet van den Kruisberg, bewoond door M. Oscar Béghin, burgemeester van Orroir. Deze, gewekt door het geknetter der vlammen, gaf dadelijk het alarm. Dank aan de tusschenkomst der geburen, konden de aanpalende gebouwen gevrijwaard blijven, alsook vele meubelen gered worden. Van het kasteel blijft niets meer over ; alles is de prooi der vlammen geworden.

DOORNIK — De gendarmerie van Pecq, had een man voor bedelarij aangehouden. Ondervraagd, verklaarde deze Poirier te heeten, 47 jaar oud en van Franschen oorsprong te zijn. Hij voegde er aan toe dat hij advokaat was en zijne studiën met den heer Caillaux, voorzitter van den Franschen ministerraad gedaan had. Door ongelukkige speculatiën tag hij zich verplicht naar Brazilië uit te wijken. Sindsdien had hij geen geluk meer.

VLADSLOO — MORST HIJ DAARVOOR NAAR AMERIKA GAAN ! — De landbouwer Camiel Joye, had zich naar de Vereenigde-Staten begeven met een hengst, waarmede hij hoopte een 1^e prijs te winnen.

Hij was goed te New-York aangekomen, waar hij den trein naar Chicago nam. Onderweg botste zijn trein op een andere ; er waren veertig dooden en een groot getal gekwetsten.

De landbouwer Joye bevindt zich tusschen de dooden. Men weet niet wat er van den hengst geworden is.

ANTWERPEN — Dinsdag namiddag is Anna H., vrouw Van M., geboren in 1876, uit hare woning, Rijnplaats, verdwenen. Deze vrouw was vergezeld van hare drie kinderen van 13, 4 en 2 jaar oud. Zij had aan geburen verteld dat zij zich met hare kinderen ging zelfmoorden.

— WERKONGELUK. — Een doodelijk ongeluk gebeurde woensdag morgend in een in opbouw zijnde huis der Sleeckxlei, te Helmet. Een metserdiener, Joseph V., 17 jaar oud, was ter hoogte van het derde verdiep bezig eene maand steenen te ledigen, toen hij opeens aangedaan werd door duizeligheid en naar beneden tuimelde. Een doktor, in allerhaast ontboden, diende den jongeling, die talrijke en erge wonden bekomen had, de beste zorgen toe en deed hem naar het gasthuis overbrengen. De ongelukkige metserdiener overleed er kort na zijne aankomst.

WEST-VLAANDEREN — FABRIEKSCHOUW OMGEWAAID. — Woensdag namiddag, rond 4 u, brak over de streek een vreeslijk stormweer los. Eensklaps hoorde men een oorverdoovend gekraak en de 35 meters hooge schouw van de fabriek der kinderen Vindevogel, Olmstraat, plofte neer, de werklieden verrassende welke nog aan den arbeid waren.

Het dak stortte gedeeltelijk in, de machienen werden verbrijzeld en verscheidene werklieden onder de puinen bedolven.

Onmiddellijk kwamen verscheidene personen toegeloopen en deze stonden voor een ijzingwekkend schouwspel. Tusschen de verwrongen machienen, de balken en steenen lagen eenen doode en verscheidene gekwetsten. De doode is August Vande Putte, rond de 50 jaar oud, wonende op de wijk « Diest, » gehuwd, vader van verscheidene kinderen. De arme werkman was afgrijselijk vermorzeld. De gekwetsten zijn Alois Maes, 28 jaar oud, ongehuwd, wonende in de Stormestraat, wonden aan het hoofd : August Dekleister, wonende op de wijk Ko-

De diamanten van Cérisolles

4e vervolg

— Ik heb een gelukkige gedachte gehad ! riep hij al uit, voordat zijn broeder iets kon zeggen. Het is een gedachte, waarover ik verwonderd ben dat ze al niet vroeger bij mij is opgekomen.

— Wat is er dan ?

— Wel, ge weet dat al verscheidene geleerden, van de grijze oudheid af, zich hebben bezig gehouden met het vraagstuk van de vervaardiging van diamanten ?

— Ja, evenals de alchimisten met het zoeken naar goud.

— Welnu, als ik al betgeen mijn voorgangers er over geschreven hebben, eens ging nazoeken in de bibliotheken, dan zou ik misschien ontdekken wat er ontbreekt aan dat ongeluksspapier ! Ik ben van plan morgen vroeg naar Parijs te vertrekken om de bibliotheken af te loopen en naar de Nationale Bibliotheek te gaan.

— Dat zal een beelen tijd in beslag nemen.

— Al duurt het een week, als ik maar succes heb !

— Nu, Romain, 't is heel goed voor u, dat ge dat van plan zijt, want het is een uitmuntende afleiding voor het hoofdbrekende zoeken in den blinde, dat ge hier doet.

Denzelfden dag lichtte Romain den steen in zijn laboratorium op, haalde het ijzeren kistje te voorschijn, nam het kosthare document er uit en stopte het papier, goed verpakt, zoodan g onder zijn kleeding weg, dat hij voortdurend de aanraking er van op de huid voelde.

Zooals hij tegen Pierre gezegd had, vertrok Romain den volgenden morgen van Cérisolles, door den tuinman, die tevens de functie van koetsier vervul te, gebracht tot Fontainebleau.

De scheikundige was zoo verdiept in gedachten, dat hij niet eens opmerkte dat een wielrijder op een paar meters afstand het rijtuig volgde.

Het was een lange, slanke jongeman, met roode favorietjes en gekleed in een frak en vest van bruin fluweel, van dezelfde stof als de doode onbekende had aangehad. Een bril van gekleurd glas verborg zijn oogen, terwijl de veloklak, die diep over het voorhoofd lag, nog een deel van het gelaat voor al de nieuwsgierige blikken maskeerde.

— Een eerste Parijs ! zegde Romain aan het loket van de statie Fontainebleau.

— Mij ook een eerste Parijs ! zegde de wielrijder, die weer vlak achter den scheikundige was, met een sterk Engelsch accent tot den bureellist.

De trein reed de statie reeds binnen en de Engelschman gaf haastig zijn rijwiel ter bewaring en snelde Romain achterna, nog juist tijd genoeg hebbend om de coupé te bereiken, die de ander bestegen had en die hij deelde met drie andere reizigers.

De afstand van Fontainebleau tot Parijs is niet lang en Romain meende nog juist tijd te hebben om het laatst verschenen nieuws vluchtig door te kunnen loopen, toen de man, die er als een zoon van Albion uitzag het woord tot hem richtte en vroeg :

— Ge zijt van Fontainebleau ?

— Neen, mijnheer, antwoordde Romain eenigszins verbaasd ; ik ben van Cérisolles en ik bewoon het kasteel van dien naam.

— O, wat een fortuin, riep de ander, steeds met een Engelsch accent pratend, uit. Dan kunt ge mij wel inlichten over een vreemde, sensationeele gebeurtenis, die in 't dorp heeft plaats gehad. Ik moet iemand vermoord zijn en weer uit zijn graf opgestaan.

Romain bield niet van babbelen, maar op dit oogenblik was hij allerminst geneigd den vreemdeling in te lichten. Daarom antwoordde hij :

— 't Spijt mij wel, mijnheer, maar ik zal uw nieuwsgierigheid niet ten volle kunnen bevredigen. Ik weet dat een reiziger, een vreemdeling in ieder geval, op een avond in het bosch van Fontainebleau vermoord is. Hij is gevonden door bewoners van het dorp en verbonden en verzorgd. Hij heeft echter den doodelijken steek niet kunnen overleven.

De oogen van den vreemdeling schitterden achter de gekleurde glazen Hij zegde :

— Een schoone stoot geweest naar het schijnt !

— De man is overleden en hij is begraven.

— En hij is weer opgestaan ?

— Daar weet ik niets van, waarde heer. Al wat ik u kan zeggen, is dat het graf den volgenden morgen ledig was.

— Dat is interessant, zegde de vreemdeling. Ik ben heel blij u ontmoet te hebben, mijnheer. Ik ben romanschrijver ziet ge, en nu hebt ge mij stof verschaft voor een prachtig verhaal.

Romain verdiepte zich weer in zijn dagbladlectuur om te toonen, dat hij nu genoeg van het gesprek had.

Maar de vreemdeling liet niet los.

— Mijnheer, gij zult mij een groot genoegen doen als ge mij in mijn hotel te Parijs wilt komen bezoeken.

Hij zocht in zijn zakken naar een kaartje, om het Romain ter hand te stellen, maar het geduld van den scheikundige was nu ten einde en hij gaf ten antwoord :

— Mijnheer, ik vind het zeer vriendelijk van u, maar ik ga voor zaken naar Parijs en kan daarom onmogelijk uw uitnoodiging aannemen. Ik zou zells mijn besten vriend niet kunnen bezoeken, zoo haastig als ik ben.

Een onmerkbare glimlach plooide den mondhoek van den vreemdeling bij dat antwoord. Ongetwijfeld tevreden met den uitslag van zijn gevraag, drukte hij zijn leedwezen uit over de weigering en zweeg.

Toen Parijs bereikt werd, liep Romain snel de statie uit en riep een rijtuig aan.

— Waarheen ? vroeg de koetsier.

— hue Richelieu, 44.

Het was een adres van een goede, oude dame, die sedert twintig jaar gemeubileerde kamers verhuurde en bij wie Romain zoowel als Pierre gewoond hadden in hun studietijd. Hij kwam zelden te Parijs, maar de enkele maal, dat hij er kwam, vond hij in zijn oude woning een rustig verblijf.

Nog een goede zijde er van was, dat de Nationale Bibliotheek zich in de buurt bevond en des middags reeds van den dag van aankomst zat Romain in de groote leeszaal aan een kleine tafel, achter een heelen stapel boeken en manuscripten.

Niet ver van hem, aan een ander tafeltje, zat een lang, schraal jongmensch, met lange sluike haren en een muts van astrakan op, zeer verdiept in de lezing van lijvige boekdeelen. In werkelijkheid echter bespiedde hij alle bewegingen van den scheikundige.

— Dat is zonderling, zegde de geleerde in zichzelf, toen hij de oogen van den jongen man ontmoette, dat is een gezicht dat ik meer gezien moet hebben.

Hij dacht even na en vervolgde toen zijn alleenspraak :

— Ik ben er ! Het is die wielrijder uit den trein naar hier ! Neen, dwaas, die ik ben, dat kan niet. Die jongen heeft het Russische type, terwijl de andere blond was Romain, Romain, ik geloof, dat het in uw bovenkamer niet meer pluis is, alles wordt dooreengehaald. Pas toch op, pas toch op ! ..

Na deze vermaning tot zichzelf gericht te hebben, zette de scheikundige het onderzoek voort naar de oplossing van het geheim, geen nota meer nemend van den vreemdeling.

Toen de groote klok boven den ingang van de zaal vijf slagen deed hooren, riep de bediende :

— Mijnheeren, er wordt gesloten !

Langzaam verlieten de talrijke bezoekers de bibliotheek. Ook Romain, wiens zoeken heden vruchteloos was geweest, vertrok, niet bespeurend dat de jonge man met de astrakan muts hem volgde.

Toen de Rus gezien had, waar de scheikundige ingang, lachte hij vergenoegd en verwijderde zich diarop ijlings.

Opzettelijk koos de jonge man een stille zijstraat. Na links en rechts gekeken te hebben zonder iemand te zien, ontdeed hij zich fluks van zijn zwarten baard, zette den bril met gekleurde glazen af, plaatste een lorgnet op den neus, stopte de astrakan muts in een zijner zakken en verving haar door een klak, zooals de Engelschen dikwijls op reis dragen.

Na zijn nieuwen metamorphose begaf hij zich naar een plein in de buurt, waar rijtuigen stonden en riep een der koetsiers toe :

— Naar de Champs-Elysées, Rond-point !

IV
DE GRAFSCHENNERS

We laten den zonderlingen onbekende zijn weg vervolgen naar de Champs-Elysées en keeren terug tot het tijdstip, waarop voor de oogen van de gebroeders Cérisolles het geheimzinnig slachtoffer van de misdaad in het bosch van Fontainebleau werd teraardebesteld op het kleine dorpskerkhof.

Het was middernacht na de drieve plechtigheid, die een zoo geheimzinnig drama verborg en alles was in rust in het dorp. Het weer was verschrikkelijk ; uit loodzwarte lucht schoten felle bliksemschichten, de donder rolde, de wind builde en de regen sloeg bij stroomen neer.

Het hoofd gebogen voor den neerstriemenden regen, gingen twee mannen op het dorp toe. Onder hun regenmantels droegen zij ieder een strop, terwijl een van hen bovendien een dievenlantaarn bij zich had en de ander een leeren zak droeg, zooals de slotenmakers veel hebben om hun gereedschap in te dragen.

Beide mannen stapten snel voort, zeker van hun weg.

— Wat een verschrikkelijk weer, overste, zegde een der mannen, zich schuddend als een natte poedel om zich wat te bevrijden van het water, dat langzamerhand zijn kleeren begon te doorweeken.

— Prachtig weer, wilt ge zeggen, antwoordde de ander op hoogen toon, een weertje voor ons als geknipt. Geen verraderlijk maanlicht, een regen, die ieder binnenhoudt, wat willen we meer verlangen ?

— Alles goed en wel, maar ik wordt doorweekt. Mijn tanden beginnen waarachtig te klapperen van de kou.

— Zou het niet van vrees zijn ? vroeg de ander met bijtenden spot.

— Vrees ? overste, dat is niet netjes om mij dat te zeggen ! Ge weet wel, Arendshoofd, dat Eveillé nooit terugdeinst wanneer het om zijn huid gaat. Ik ben het altijd, die mijn diensten aanbiedt.

— Zwijg, kletsmeier, daar komt iemand !

Een geluid van naderende voetstappen klonk in de nabijheid en als bij afspraak hurkten beide mannen achter een tuinbek neer tot een boer, die zeker naar een zieke koe moest gaan kijken, voorbij was.

Toen vervolgden de mannen uiterst omzichtig hun weg, want ze naderden het dorp en moesten nu vooral oppassen.

Bij de eerste huizen gekomen, hoorden zij een hond aanslaan en dit gaf Arendshoofd reden tot zijn metgezel te zeggen :

— Laten we ons van onze schoenen ontdoen ; dat maakt minder leven !

— Wat overste, wilt ge op uw kousen door dat weer en langs die wegen loopen ?

— Vooruit, ik gelast het !

Zonder te antwoorden, trok Eveillé zijn schoeisel uit en hing de schoenen aan de veters over zijn schouder. Arendshoofd deed evenzoo.

In het midden van de dorpsstraat gekomen, sloeden zij linksaf, een steegje in, om spoedig het bosch te bereiken.

Een minuut of tien hadden zij den boschweg gevolgd, toen ze bij een stuk grond kwamen, omsloten door een witgekalkten muur. Eenige treurwilgen staken hun dunne, door den wind sterk bewogen takken boven den muur uit.

Het was het dorpskerkhof.

De beide mannen bleiden voor den muur stil.

— We zijn er, zegde Eveillé.

— Aan welken kant ligt hij begraven ?

— In den rechterhoek. Vergissen is niet mogelijk want hij ligt er heelemaal alleen.

Al sprekende was Eveillé den ander voorgegaan naar een plaats, waar halverwege den muur een steen uitstak.

— Kijk, zegde hij, we hebben geen ladder of geen poort noodig om binnen te komen. Door dien uitstekenden steen kunnen we op den muur komen en aan de andere zijde laten we ons er afglijden.

Eveillé voegde de daad bij het woord en bevond zich spoedig aan de andere zijde, gevolgd door Arendshoofd.

Daarna liepen zij tusschen de graven doorwaaruit spookachtig opstaken de armen van de verschillende kruisen, tot Eveillé stil hield en zegde :

— We zijn aan het doel. [W. V^ms]